

עפ"ת 42094/02/15 - טארק חאמד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 42094-02-15 חאמד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10250386850

בפני	כב' השופטת רונית בש
המערער	טארק חאמד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

מבוא

1. לפני ערעור על גזר הדין מיום 28.1.15 (להלן: "גזר הדין"), שניתן בבית משפט השלום לתעבורה בחיפה בתיק נ"ב 2863-04-14 ע"י כב' השופט ג.קרזבום, ס.נשיא (להלן: "בית משפט קמא"). המערער הורשע ע"י בית משפט קמא, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיפים 62(3) לפקודת התעבורה וכן בניגוד לתקנה 169 לתקנות התעבורה. בית משפט קמא השית בגזר הדין על המערער קנס בסך ₪ 1,500 ופסל את המערער מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית. כמו כן הושת על נאשם עונש פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהמערער לא יעבור על העבירות בהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה") ויורשע בגינה. יצוין, כי המערער כלל מלכתחילה בהודעת הערעור גם ערעור על הכרעת הדין הנ"ל, אולם בפתח הדיון בפניי היום חזר בו מהערעור על הכרעת הדין. לפיכך, הנני מורה בדבר מחיקת הערעור לגבי הכרעת הדין ומותירה, כאמור, את הדיון בערעור זה לגבי גזר הדין.

כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 01.02.14 בשעה 03:30, נהג המערער ברכב פרטי בשד' ההסתדרות בחיפה מכיוון דרום בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקת נשיפה נמצא בגופו ריכוז של 310 מיקרו גרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף.

גזר הדין

3. במסגרת נימוקי גזר הדין, ציין בית משפט קמא את חומרת העבירה בה הורשע המערער, אשר יש בה

כדי לסכן את ציבור המשתמשים בדרך ואת המערער עצמו.

4. בית משפט קמא שקל את חומרת העבירה, נסיבות ביצועה, תוצאות בדיקת המאפיינים, הפסיקה הנהוגה והאינטרס הציבורי שנפגע, וקבע כי מתחם העונש ההולם צריך לכלול פסילה בפועל שלא תפחת מ-24 חודשים (פסילת המנימום הקבועה בחוק, בפקודת התעבורה) ולא תעלה על 26 חודשים, וכן קנס משמעותי.

5. במסגרת השיקולים לקולא, התחשב בית משפט קמא בנסיבותיו האישיות של המערער כפי שפורטו בטיעונים לעונש, בהיות כמות האלכוהול הגבולית ובעברו הנקי של המערער אשר מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2011. לאחר שקלול הטעמים לחומרה בצד הטעמים לקולא הושתה על המערער הענישה המפורטת לעיל בפרק המבוא.

נימוקי הערעור

6. באשר לעונש שהושת על המערער בגזר הדין נטען בהודעת הערעור, כי בית משפט קמא התעלם מטיעוניו לעונש של המערער, לפיהם המערער סובל מנכות צמיתה בעין והוא זקוק לרישיון נהיגה בכדי לקבל טיפולים בבית החולים "שיבא" באופן שוטף, וכן זקוק לרישיון נהיגה כדי להתפרנס ולהתחיל בלימודים אקדמאיים.

7. המערער מוסיף וטוען, כי סבו נכה ומתנייד באמצעות כיסא גלגלים, וכי הוא היחיד אשר לוקח את הסב הנכה לבדיקות ולקבלת טיפולים רפואיים. המערער טוען בנקודה זו, כי נסיבותיו האישיות מצריכות ואף מחייבות סטייה ניכרת מרף הענישה, בייחוד לאור רמת האלכוהול הנמוכה ביותר הקרובה לסף השיכרות, באופן שאינו מחייב העמדה לדין.

8. המערער מוסיף ומציין כי בית משפט קמא מיצה עד תום את הדין עימו וכי העונש שהוטל עליו חורג ממתחם הענישה, זאת נוכח עברו הנקי והעובדה, כי זו העבירה הראשונה שנעברה על ידו, וכי מאז האירוע האמור לא נרשמה לחובת המערער אף עבירה חמורה נוספת.

9. נוכח כל האמור לעיל, מבקש המערער מבית המשפט להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא ולהקל משמעותית בעונש הפסילה בפועל שהוטל עליו.

טיעוני ב"כ הצדדים בדיון

10. בדיון בפניי היום חזר ב"כ המערער על האמור בהודעת הערעור, תוך שהדגיש את כמות האלכוהול הגבולית בנידון דידן ואת העובדה שלא ניתן היה להתרשם מהיות המערער שיכור, כפי שעולה מהדו"ח שערך

השוטר. ב"כ המערער טען, כי קיימות במקרה דנן נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מעונש פסילת המינימום הקבוע, עפ"י דין, זאת נוכח היות המערער סטודנט הלומד במכללת רמת גן וכן היות המערער נכה בשיעור של 34% על רקע פגיעה בעינו, וזקוק לרישיון הנהיגה לצורך נסיעה לקבלת טפולים בביה"ח שיבא. ב"כ המערער הוסיף והטעים כי אין בעברו של הנאשם הרשעות קודמות, מכל סוג שהוא וכי המערער הינו אדם נורמטיבי לחלוטין. לפיכך, ביקש, כאמור, ב"כ המערער, כי בית המשפט יקל משמעותית בעונש הפסילה בפועל שהושת על המערער.

11. מנגד, טען ב"כ המשיבה כי אין עסקינן במקרה חריג, במסגרתו הושת על המערער עונש החורג קיצונית מרמת הענישה המקובלת, מה גם שהושת על המערער עונש המינימום הקבוע בצד העבירה בה הורשע. עוד הוסיף וטען ב"כ המשיבה כי ניהול אורח חיים נורמטיבי אינו בגדר נסיבה מיוחדת המצדיקה סטייה מעונש המינימום הנ"ל. ב"כ המשיבה הטעים כי בית משפט קמא נימק היטב את גזר הדין, תוך שהתייחס למכלול נסיבותיו האישיות של המערער, כמו גם לכמות האלכוהול הגבולית ולכך שהמערער עבר בהצלחה את מבחני הביצוע, דבר שהביא להתרשמות השוטר, כי אינו שיכור. ב"כ המשיבה ביקש, לפיכך, לדחות את הערעור.

דין והכרעה

12. לאחר שעיינתי בגזר הדין ובהודעת הערעור, על נספחיה, וכן שקלתי את טיעוני ב"כ הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערעור על גזר הדין להידחות.

13. סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע עונש מינימום בגין עבירה של נהיגה בשכרות, העומד על שנתיים פסילה בפועל, אולם "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר". נסיבות מיוחדות אין משמעותן חיים נורמטיביים גרידא, דבר המצופה מכל אדם, אלא מעבר לכך (ראה רע"פ 6443/12 שאול לידסקי נ' מ"י, פורסם בנבו, 9.9.12 (להלן: "עניין לידסקי")).

בעניין לידסקי נקבע, כי: "... הפחתה בעונש הפסילה תהיה במשורה שבמשורה, שכן בתיה משפט מצווים ע"י המחוקק - הוא ולא אחר - לתת ידם למאבק בשכרות בכבישים, כך שידע השיכור (ויידעו סובביו) כי עליו להימנע מנהיגה, ואם לא יימנע, יימנענו בית המשפט..." (פסקה ו' להחלטה).

14. ומהתם להכא:

כך גם במקרה דנן אין בהיות המערער אדם נורמטיבי, לכל הדעות, על מנת להצדיק את קיצור תקופת הפסילה הסטטוטורית. כמו כן, אין בעברו התעבורתי הנקי של המערער כדי להביא לסטייה מפסילת המינימום שקבע המחוקק בנידון דין, מה גם שאין עסקינן בנהג ותיק, כי אם במערער שקיבל את רישיון הנהיגה שלו לפני כארבע שנים (בשנת 2011). לאמור לעיל יש להוסיף, כי בית משפט קמא התייחס בגזר הדין למכלול הנסיבות, הן לנסיבותיו האישיות של המערער והן לנסיבות העניין, כפי שטען בנקודה זו ב"כ המשיבה, ובצדק. ודוק, בית משפט קמא נתן את הדעת בגזר

הדין להיות המערער מטפל בסבו החולה וזקוק לרכב אף לצורך הגעה לטיפולים בבית החולים "תל השומר" עקב הפגיעה בעינו. עוד התייחס בית משפט קמא להיות כמות האלכוהול במקרה דנן גבולית ולכך שהמערער עבר בהצלחה את כל מבחני הביצוע, כמו גם להתרשמות השוטר כי אינו שיכור. לאחר שקלול מלוא הנסיבות הנ"ל אל מול חומרת העבירה, הגיע בית משפט קמא לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם נע בין פסילת המינימום הסטטוטורית לפסילה בפועל לתקופה של 26 חודש, זאת בצד רכיב של קנס משמעותי.

15. בהינתן הטעמים לקולא הנ"ל, השית בית משפט קמא על המערער את פסילת המינימום הסטטוטורית, בניכוי 30 ימי הפסילה המינהלית, ואינני מוצאת לנכון להתערב בענישה זו. ערכאת הערעור מתערבת בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים יוצאי דופן וחריגים, במסגרתם הושת עונש החורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים (ראה ע"פ 6681/09 אל חטיב נ' מ"י, פורסם בנבו, ניתן ביום 13.1.10 וכן ראה ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מ"י, פורסם בנבו, ניתן ביום 29.1.09). הענישה בנידון דידן אינה חורגת כלל מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים, מה גם שהושתה על המערער, כאמור, פסילת המינימום הסטטוטורית ולא מעבר לכך.

16. סיכומי של דבר, הערעור נדחה.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום כ"ה אדר תשע"ה,
16/03/2015 בהעדר.
רונית בש, שופטת